

saadant Grundlag, og dernæst at den Regering, som det ærede Medlem Hr. Rode da var Medlem af, og det Parti, hvis Ordfører han nu er, i Virkeligheden vilde være meget daarlig tjent med, at man sammenlignede paa dette Grundlag. Men det skal man saa heller ikke gøre overfor Venstres Styre og Venstres Regering og heller ikke overfor den nu siddende Regering, men man skal spørge: Hvad er det for et Arbejde, disse Regeringer har udrettet? har det nogen Værdi, og hvilken Værdi har det, og hvilke Forsømmelser gør de sig skyldige i?

Nu og da kommer man da ogsaa fra Ministeriets Side til at tænke paa, at det er ikke nok med Tiden, men man maa ogsaa henvise lidt til det, man har udrettet. Den højtærede Finansminister udtalte ogsaa noget i den Retning ved Finanslovsforslagets Fremlæggelse. Han fremsatte en Udtalelse, som allerede er citeret af det ærede Medlem Hr. Martin Hansen, og som jeg derfor ikke skal gentage, men som gik ud paa, at naar det Regnskab, som nu var aflagt, viste et saa forholdsvis gunstigt Resultat, skyldtes det det meget betydelige og næsten geniale Arbejde, som den nuværende Regering gennem sin Administration i det vedkommende Aar havde udført, og han understregede, at det havde han omtalt og henvist til, og han skulde derfor ikke gentage det. Jeg husker meget godt, at den højtærede Finansminister, jeg tror, det var i sidste Samling under Finanslovbehandlingen, gjorde et Forsøg paa at nævne de Ting, som Regeringen paa det daværende Tidspunkt havde udført for at tilvejebringe større Sparsommelighed i Statshusholdningen, men det var egentlig kun een Ting, han nævnte, nemlig at der var blevet udsendt et Cirkulære, som opfordrede Statsinstitutionerne til at udvise den størst mulige Sparsommelighed i Administrationen. Ja, det er jo altid noget, men hvis man kunde ordne vort Lands Vanskeligheder paa det finansielle Omraade, paa Valutaomraadet, og indenfor Erhvervslevet ved at udsende et Cirkulære om, at saadan og saadan skulde det gerne være, kunde vi meget let faa ordnet de Vanskeligheder, som optaarner sig for Regering og Rigsdag i disse Spørgsmaal. Da det nu var det eneste, han nævnte, maa det formentlig have været det vigtigste. Det forekommer mig, at i en saadan

Udtalelse om, at man ved Udsendelsen af et Cirkulære har ydet et stort Bidrag til en sparsommelig Statshusholdning, har vi den højtærede Finansminister som Tjenestemand, som Kontormand. Og lad mig tilføje, at jeg ikke kan frigøre mig for den Opfattelse, at i mange af den højtærede Finansministers Udtalelser ved afgørende Løjligheder og under Behandlingen af betydningsfulde Spørgsmaal er det Kontormanden, Tjenestemanden, den ensidige Tjenestemand, der taler.

Naar vi nu ser paa, hvad Finansministeren havde at sige om Statsregnskabet for 1924—25, falder det straks i Øjnene, at han saa godt som ikke kunde paavise noget, hvor Regeringen havde gjort en Indsats. Den højtærede Minister kom med Undskyldninger for, at de forskellige Ministeriers Regnskaber var blevet større end Budgettet, og kun paa to Punkter, tror jeg, pegede han paa Nedsættelser. Det ene var det, at Indenrigsministeriets Budget var gaaet ned paa Grund af, at Arbejdsløsheden havde været mindre og derfor ogsaa Statens Udgifter til Arbejdsløsheden mindre. Men den højtærede Finansminister vil dog formentlig ikke paa det nuværende Tidspunkt tage Æren for, at Arbejdsløsheden i 1924—25 gik ned, thi hvis han mener, at *det* er Regeringens Ære og Fortjeneste, maa det vel ogsaa være dens „Fortjeneste“, at den nu gaar op. Den anden Nedsættelse var fremkommet, fordi vi ikke i Fjor havde nogen almindelig Ejendomsskyldvurdering. Men det kan da heller ikke være det nuværende Ministeriums Fortjeneste, at Loven ikke har bestemt, at vi skulde have en almindelig Ejendomsskyldvurdering, som kom til Udgift i Finansaaret 1924—25. Derimod er det jo let paaviseligt — jeg skal ikke komme nærmere ind paa det, da det er paavist fra anden Side —, at den højtærede Finansminister i meget høj Grad har bidraget til at forringe det Regnskab, som er blevet aflagt for 1924—25, den saakaldte Svesketold er jo bortfaldet, og dernæst kan det anføres, at hvis Konjunkturtillæget var blevet sat saaledes, som de to Partier, der nu er de regerende, ønskede det, vilde der have været en stor Merudgift paa alle Budgetter. Endelig kan det ikke skjules, at Statsvirksom-